

— Ква! ква! — крякала слѣдъ тѣхъ жабата,
— моята ладийка ви би по-приличала.

— А нашата е по-удобна, — отговорили патицитѣ.

Олга накжсала изъ пжтя много цвѣтя, направила единъ букетъ и го привързала съ хубава панделка.

И ето изгубили се брѣговетѣ. Въ въздуха зашумѣло и спустижли се въ водата множество патици.

— Крякъ, крякъ! добрѣ дошли въ царството на патицитѣ! — викали патицитѣ, като обикаляли дѣцата. — Благодарение на случая, та вий ще прогоните ястреба!

— А нашитѣ патици дохождатъ ли ви на госте? — попитали дѣцата.

— Не, тѣ, нали знаетѣ, сж домашни, а ний — диви; ний долитае зимѣ тукъ, кждѣто е по-топло.

— А по зѣмята можете ли да ходитѣ и вие, като нашитѣ патици?

— Можемъ, но за насъ — патицитѣ — по-добрѣ е въ водата: намъ крачката сж къси, между прѣститѣ си имаме ципица; ако не бѣше тая ципица ний не бихме могли да плуваме, както и вашитѣ кокошки, които ъж нѣматъ. А нашитѣ крачка сж като лопатитѣ на вашитѣ ладийки.

Една патица се гмурнжла въ водата извадила една рибка, която подала на дѣцата. Туку що ъж поели тѣ, и рибката се прѣвѣрнжла въ единъ хубавъ крилатъ конь. Братчето и сестрицата го възседнжли и полетѣли съ него въ възгуха.

— Крякъ! крякъ! Стигнете сега ястреба! — викали подиръ тѣхъ патицитѣ. Лазаръ и Олга